

Cròniques urbanes

Crònica d'una vocació política

Feliu Vallès

Gemma Rovira, l'anònima dependenta de la secció de perfumeria de "El Corte Inglés", començà la seva campanya a l'alcaldia amb un ressò extraordinari. A l'endemà i cada dia durant gairebé un mes, a la ciutat no es parlava d'altra cosa que de la candidata ja coneguda arreu com "l'alcaldesa", que es multiplicà fent mitings i assistint a tota mena d'actes festius i socials a tots els barris. Inaugurà un banc de fusta a la Plaça de la Llibertat i tres tobogans a tres places de Can Oriac, el mateix dia que al vespre sopava amb els prohoms de "El Cercle Sabadellès". Apadrinà un cigne del llac del Parc Catalunya, signà cartells i postals a la sortida de missa de dotze de Sant Fèlix, es fotografà amb nens a les Termes, lliurà els premis d'una cursa pedestre a la Creu de Barberà, patinà, amb dificultats però sense perdre el somriure, saltant les escales de la plaça de les escobres, es passejà amb un trenet per la Creu Alta un diumenge al matí, berenà amb els avis de la Residència Albada, féu la sacada d'honor del partit Sabadell-Hospitalet (zero a zero i un penal fallat pels locals), visità les obres del col·lector de l'autopista enfonsat, va posar un ciri a la Salut i, al límit de l'heterodòxia, saludà, sempre vestida amb l'uniforme de "El Corte Inglés", els clients que sortien de les botigues del centre, fins que l'amo d'una rellotgeria del passeig, cosí d'un altre candidat, la foragità a crits de la porta de la seva botiga.

Els diaris locals, la ràdio i fins la televisió de la ciutat, que a penes si s'agafava enlloc, tan plena d'interferències que semblava codificada, es van fer ressò dels seus discursos, que qualificaren de "contundents", "clars", "abassegadors", "simpàtics" i, sobretot, "cultes", passant per alt els "tenim que" i els "desde luegus", que, de tant en tant, se li havien escapat.

I aquest ressò, juntament amb

el sobresalt inicial de trobar-se-la penjada pels fanals i enganxada a totes les parets, féu que a casa, els senyors Rovira, des d'aquell instant, visquessin amb el convenciment que havien pujat una nena-geni sense saber-ho. I se'n feien creus.

Com també se'n feien creus i es fregaven les mans a "El Corte Inglés", que li oferiren un plus exorbitant perquè, tot i els compromisos electorals, es quedés a la secció de perfumeria despatxant les hores que pogués, sobretot dissabtes a la tarda i algun dia de set a nou, que s'omplia de gent que volia veure "l'alcaldesa" i, és clar, no deixaven de comprar algun desodorant, una ombra d'ulls o una pinta, ni que fos. A més, a part de prometre-li (en veu baixa i molt confidencial) que estudiarien la possibilitat de fer-la encarregada de secció en lloc del pollastre bavòs que ella tant odia-va, acordaren de contribuir a les despeses de la campanya amb un bon estipendi, a condició de posar un triangle verd de propaganda subliminal a cada un dels cartells de "Ara és la nostra!", des dels quals la Gemma Rovira somreia a la ciutadania en general i a l'electorat en particular. I una entrevista al programa de la Mari Pau Huguet i tot, li organitzaren, els de l'empresa, a condició, és clar, que hi aparegués, com a tot arreu, amb l'uniforme de treball.

Amb tota aquesta logística, és fàcil de suposar que, al cap de dues setmanes de campanya, les enquestes parlaven d'una clara favorita que pràcticament havia esborrat del mapa les altres opcions polítiques.

Fou a partir de llavors que els ciutadans dels grups contrincants, que s'havien pres amb una inevitable conya la candidatura que anomenaven "fantasma", començaren a tremolar.

L'alcalde, que aquest cop es presentava a l'aixopluc d'una treballadíssima coalició que duia el nom de "L'atzavara", aconseguida amb suors i hores de reunions i

pactes inacabables entre totes les organitzacions tradicionals de l'esquerra tradicional, començà a almar-se i a multiplicar els seus actes electorals com un desesperat, amb un frenesí que el deixà afònic ben aviat, de manera que, al darrer dia de campanya, en el debat públic entre els candidats, gairebé només podia gesticular, moure la seva llarga silueta, fer anar els seus interminables braços, intentar fer-se entendre i vendre l'atzavara, de la qual ell semblava la tija central, tan llargarut com mòbil i silenciós. Però ni aquesta estampa de sacrifici commovedor de la faringe i, encara menys, la seva substitució en alguns actes públics pel número dos de la candidatura, de la coalició SSP, el senyor Arnau Guàrdia, de posat franciscà, que tenia el do de conservar la veu, però que no aconseguia fer-se entendre mai, van adreçar una campanya que ja havia nascut guerxa, amb la intromissió de la candidata desconeguda.

I es produí el que ningú no creia que es produiria uns mesos abans: el dia 14 de març, Gemma Rovira veia coronada la seva ambició de ser alcaldessa amb un percentatge de vots tan gran que l'oposició insistia per tots els mitjans que no es fes públic, de tan en ridícul que quedaven, i era aclamada a la plaça Sant Roc, que retronjava als crits de "Ara és la nostra!", "Ara és la nostra!", fent trontollar el campanar de Sant Fèlix, els pals de les banderes del Banc de Sabadell i, fins i tot, convertint en inaudibles els crits dels cambriers del Viena, que ja no sabien com fer-s'ho, per encarregar els entrepans.

Però el més curiós i impressionant de tot l'afer encara s'havia de produir. En el primer ple municipal, després de la presa de possessió, els grups de l'oposició, una minoria gairebé patètica de quatre contra vint-i-set, s'esgar-gamellaven, rabiïts de veure que una trepa de dones no professionals de la política es repartien

càrrecs i regidories. Bramaven enfurismats presentant recursos estranys abans que l'alcaldesa fes cap proposta o iniciativa, perquè s'havien jurat que no la deixarien ni parlar. Però ella semblava satisfeta, en el seu silenci. Es limitava a somriure i, oh sorpresa!, només obria la boca per acceptar les esmenes i mocions amb un somriure displicent, mig avorrit i tot, que enervava els ànims i trencava els discursos elaborats que duïen preparats els quatre opositors (dos de "L'atzavara", un del PPP i un altre del PPIUC), que acabaren renunciant a intervenir, tot i les paraules d'ànim de la magnànima alcaldessa, que els cedia la paraula quan no la demanaven i tot.

Va trigar temps, l'oposició, a entendre la magistral estratagemma en què fonamentava la seva política Gemma Rovira. I encara ara no saben com oposar-s'hi, pel que s'ha vist. Es tractava d'una maniobra elemental que s'ha limitat a fer complir al peu de la lletra el que li recomanaven els quatre polítics professionals. I, sobretot, de procurar que els empleats de les mil seccions, negociats, departaments i escalafons de l'ajuntament, segueixin al peu de la lletra el sistema xusquero infal·lible que ha estat l'utilitzat al país des de sempre: mirar què es va fer l'any passat en ocasió d'un acte municipal, d'unes obres, d'una inauguració o d'una despesa i repetir amb fidel exactitud el mateix. De manera que, per abreviar, els funcionaris es limiten a canviar de data un compte o una previsió feta l'any anterior i la repeteixen amb l'any canviat. I res no es mou a la ciutat. Els impostos es cobren el mateix dia que l'any passat, el pressupost de la Festa Major es manté, es lloguen els cosins dels músics del ball de l'any anterior, etcètera, etcètera en tot. I, si s'escau algun canvi o algun augment de partides, ja en tenen cura els quatre opositors, de proposar-ho, perquè ella ho compleixi al

peu de la lletra. Així ho ha fet des d'aquell primer dia, Gemma Rovira: sempre ho ha fet i encara ho va fent. I diu que té la intenció de seguir-ho fent sempre, mentre sigui alcaldessa.

Perquè ara, al cap de quatre anys, quan tornen a acostar-se les eleccions municipals, ja té a punt els cartells de la propera campanya. Hi ha una fotografia on se la veu, amb l'uniforme de "El Corte Inglés", asseguda en un banc del Parc Catalunya, i, amb un hàbil trucatge, li han posat al costat els quatre polítics professionals de l'oposició. L'eslògan, amb lletres ben grosses, diu: "Voteu-los, també, pobrets: tots som necessaris" i està pensat per donar una imatge de generositat i per no amagar que les coses que es fan a la ciutat són perquè les proposen ells i les executen els tècnics professionals, perquè, en realitat, tant l'alcaldesa com les seves vint-i-set regidores, només van a l'ajuntament quan és estrictament necessari, en algun acte oficial o perquè no les oblidin. Als plens hi van per torns rigorosos, perquè no s'hi trobin sols, aquells quatre, i tinguin la impressió que són útils. I van poc a l'ajuntament perquè treballen o s'estan a casa amb els fills o els néts.

Sí que s'han produït alguns moments de malestar, és clar, en el servei de la cosa pública. No fa ni un mes, poc abans de començar a posar en marxa la nova campanya electoral per aquesta primavera, xerrant, xerrant, la Gemma i unes quantes regidores es van adonar que mai no havien nomenat ningú que fes càrrec del Departament de Cultura i Educació. Després del primer ensurt, per no haver repetit els costums ancestrals al peu de la lletra, varen decidir que no valia la pena amoïnar-s'hi, perquè si ningú no l'havia trobat a faltar és que no calia i, segons com, aquesta podia ser la seva aportació innovadora a l'Ajuntament. I acabaren celebrant la troballa amb

unes copes de xampany i pastes de te de cal Sallés.

I la Gemma Rovira, l'orgull del seu pare, que ja no va al Casal de Jubilats del carrer Sant Josep, perquè no vol que li clavin la pallissa amb reivindicacions; la nineta dels ulls de la mare, que ja no va a les botigues ni als supermercats, perquè s'ho fa dur tot; la Gemma Rovira, l'alcaldesa, a part d'una popularitat sensacional que li permet triar els nòvios per temporades, ara és directora de planta a "El Corte Inglés", amb contracte indefinit i deu pagues extraordinàries. És, doncs, una dona envejada i feliç, de la qual han publicat molts reportatges les revistes de perruqueria.

Però tot té el seu preu i no pot evitar algunes preocupacions. Ara que s'acosta la campanya, per exemple, la preocupen molt els rumors que li arriben de les candidatures que vol llençar l'"Associació de Comerç del Centre", una nena molt mona, filla d'una família d'industrials de "pedigrée" arruïnats que tenen una botiga de jerseis i, la més perillosa, la de l'"Alcampo", que, amb capital francès, aneu a saber de què són capaços. Per això es proposa el missatge contundent, per a la segona part de la campanya, de fer plata, de defensar les nostres coses, amb el lema "Amb les nostres, per als nostres", amb una sardana de triangles verds ballant. Però la Mercè Pastor, la presidenta de la Junta del Club de Dones, i la seva jove, que és la cap de "màrqueting", en busquen algun de més contundent.

Tot i aquests maldecaps que dona el servei a la ciutat, la Gemma Rovira, que confessa que ha arribat on volia, ara és feliç, amb un somriure perenne als llavis, i només s'enfada i perd els estreps si algú gosa insinuar-li que la política no serveix per a res, que llavors s'hi encara com una fera i l'han d'aturar, perquè no se li llanci al coll i li faci mal.

FARMÀCIA BENESSAT
PERFUMERIA
COSMÈTICA de

Joan Garriga i Barata

Passeig Plaça Major, 37
Telèfon 725 53 53 - SABADELL

FONTSERE

ARTICLES PELL I VIATGE

Sant Quirze, 38
Tel. 725 85 41
SABADELL

COMERCIAL
ALEMANY

CENTRE DE JARDINERIA,
AGRICULTURA i FORESTAL
Tallers i serveis postvenda

Ctra. Barcelona, 22-26
Tel. 725 63 95 - SABADELL